

– בן נתבטל החרון-אף, בבחינת "רוח אפינו משיח ה'", ונתמשך חסד בעולם, בבחינת (תהלים י"ח): "ועושה חסד למשיחו". וכשיתגלה חסד הזה, יתמשך הדעת, שהיא בנין הבית, בבחינת (שם ה'): "ואני ברב חסדך אבוא ביתך", כמו שכתוב בזוהר (פינחס רכ:): 'וימינא דא זמין למבנא בי-מקדשא – כי הדעת הוא בחינת בית, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (פרכות לג): 'מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית-המקדש' וכו':

ב וזה בחינות התגלות התורה של לעתיד לבוא, כמובא בזוהר (עיין זוהר בהעלותך קנ"ב) שלעתיד יתגלה אוריתא דעתיקא סתימאה; כי עקר קבלת התורה על-ידי השכל, שהוא משה-משיח (זוה"ק בראשית כ"ה כ"ז), כמו שכתוב (משלי כא): "עיר גברים עלה חכם". ומי שיש לו בחינת משה-משיח, יוכל לקבל תורה, ויכול להמשיך הארת התורה ללמד שאר בני-אדם; כי התגלות התורה בא מיחודא דקדשא-בריך-הוא ושכינתה, כמו שכתוב (שם א): "שמע בני מוסר אביך" וכו' – 'אביך' דא קדשא-בריך-הוא, 'ואמך' דא בנסת-ישראל (זוהר יתרו פה. פינחס ריג.); ויחודם – על-ידי העלאת נפשות ישראל בבחינת מיין נוקבין, והחכם יכול לקח הנפשות ולהעלותם בבחינת מיין נוקבין, בבחינת (שם יא): "ולקח נפשות חכם", ועל-ידי היחוד הזה נולד התורה; וכשעולה החכם עם הנפשות, בבחינת עיר גברים עלה חכם, על-ידי זה – "וירד עז מבטחה":

ג ונפש – זה בחינת רצון, שכל אלו בני-אדם הבאים לחכם-הדור, כל אחד ואחד יש לו איזהו רצון, והצדיק לוקח כל הרצונות ועולה עמהם, ואחר-כך – "וירד עז מבטחה", בבחינת (יחזקאל א): "והחיות רצוא ושוב"; 'רצוא' –

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תריב - צמח מזהרנית זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּעֲלִיּוֹת הַנְּפֹשׁוֹת, וְשׁוֹב' - בְּחֻזְרֵת הַנְּפֹשׁוֹת, עִם הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה. וְזֶה שְׂמוֹבָא בְּתַקוּנֵי-זֶהר (תקון ע, קט): 'רְצוּא' - דָּא נּוֹרִיאַל, וְשׁוֹב' - דָּא מְט"ט שֶׁר הַפְּנִים; נּוֹרִיאַל - דָּא נּוֹר דְּלוֹק (זֶהר בְּרֵאשִׁית כג: וּבְתַקוּנָא שְׁבַעֲיִן) בְּחֻמִּימוֹת תְּאֵוֹת מָמוֹן, וְשׁוֹב - דָּא מְט"ט שֶׁר הַפְּנִים, דְּאִיהוּ רָשִׁים בְּשֵׁם מַש"ה, דְּאִיהוּ מְשִׁיחַ; שְׁהוּא "רוּחַ אֲפִינוּ", שְׁעַל-יְדוֹ נִשְׁתַּבֵּךְ הַחֻמִּימוֹת. וְזֶה: שְׂכָכָה - גִּימְטְרִיאַ מְשָׁה (זֶהר בְּהַר קִיָּא: פִּינְחָם רְלֵא), שְׁהוּא מְשַׁבֵּךְ אֱלִילֵי כֶסֶף וְזֶהב; רְצוּא - דָּא רְצוּן, שְׁהוּא הַנְּפֹשׁ, וְשׁוֹב - דָּא מְשָׁה, שְׂמֻקְבֵל הַתּוֹרָה:

ד וְעַל-יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ הַשְּׂגָחָה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא טִנְתָּ"א (טַעֲמִים, נְקוּדוֹת, תְּגִין, אוֹתִיּוֹת), שְׁהֵם תְּלַת גּוּנִין דְּעֵינָא, וּבְתַעֲיִן. וְזֶה שְׂמַתְחַלַּת הַתּוֹרָה בְּבְרֵאשִׁית' (תַּקוּנֵי זֶהר דָּף יח:): תַּמָּן רָאשִׁי, תַּמָּן בֵּת. רָאשִׁי - "אֵלֶּה רָאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם" (שְׁמוֹת ו), שְׁהָאֲבוֹת הֵם תְּלַת גּוּנִין דְּעֵינָא; תַּמָּן בֵּת - דָּא בְּתַעֲיִן. נִמְצָא, כְּשַׁחְכָּם מִבִּיא תּוֹרָה כִּנ"ל, נִמְצָא שְׂמִבִּיא כַּח הָרְאוּת שֶׁל הַשְּׂגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ; וְכָל אֶחָד, כְּפִי קְרוּבוֹ אֵל הַתּוֹרָה, כִּן הַשְּׂגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָלָיו. כִּי עַקֵּר כַּח הָרְאוּת, מִחֲמַת שְׂמִכָּה בְּדָבָר הַנְּרָאָה, וְחֻזְרֵת כַּח הָרְאוּת מִחֲמַת הַהֲפָאָה לְעֵינַים, וְנִצְטִיר הַדָּבָר הַנְּרָאָה בְּעֵינַים, וְאִזּוּ הָעֵינַים רוֹאִים אֶת הַדָּבָר הַנְּרָאָה, כִּי הָרְאוּת מִבִּיא אֶת הַדָּבָר לְתוֹךְ הָעֵינַים. אֲבָל כְּשֶׁהַדָּבָר הַנְּרָאָה הוּא רְחוֹק, אִזּוּ קִדָּם שְׂיִגִיעַ כַּח הָרְאוּת לְהַדָּבָר הַנְּרָאָה, מִתְפַּזֵּר בְּתוֹךְ הָאָוִיר וְנִתְעַכֵּר, וְאִין מְגִיעַ בְּהֲפָאָה עַל הַדָּבָר, וְעַל-יְדֵי-זֶה אִין חֻזְרֵת הָרְאוּת לְעֵינַים, וְאִזּוּ אִין הָעֵינַים רוֹאִין, כִּי עַקֵּר הָרְאוּת הוּא מִחֲמַת הַהֲפָאָה.

וְזֶה (תְּהִלִּים פ): "שׁוֹב נָא הִבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה" - שְׂיִשׁוֹב הַבְּטָה שְׂמִבִּיט מִשָּׁמַיִם עָלֵינוּ, יִשׁוֹב עַל-יְדֵי הַהֲפָאָה, יִשׁוֹב הָרְאוּת

לְעֵינָיו, וְאָז: 'וְרָאה', כִּי הָרְאָה עַל-יְדֵי הַשְּׁבֵת הַהַבְּטָה. וְזֶה
 בְּחִינַת: "וְהַחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב"; וְהַחִיּוֹת – הֵינּוּ הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא
 הַחַיִּים, 'רָצוּא' – בְּבַחֲיַנַת הַבְּטָה מֵעֲלָא לְתַתָּא, 'וְשׁוֹב' – בְּבַחֲיַנַת
 הַכָּאֵת הָרְאוֹת בְּדָבָר הַנִּרְאֶה, וְנִחְזָר לְעֵינַיִם וְנִצְטִיר בְּעֵינַיִם, כִּי
 הָעֵינַיִם הֵם כְּמִרְאֵה לְטוֹשָׁה, שֶׁנִּתְרָאֶה בָּהֶם כָּל דָּבָר שֶׁעוֹמֵד
 בְּנִגְדּוֹ. וְעַל-יְדֵי שְׂאֲנַחְנוּ קְרוֹבִים אֶל הַתּוֹרָה, נִמְצָא שְׂאֲנַחְנוּ
 קְרוֹבִים אֶל הָרְאוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה כַּח הָרְאוֹת נִחְזָר לְעֵינָיו, וְנִתְרָאִים
 וְנִצְטִירִים אֲנַחְנוּ בְּעֵינָיו.

אַבְל

הָעֵכוֹ"ם, מִחֲמַת שֶׁהֵם רְחוּקִים מִהַתּוֹרָה, הֵם רְחוּקִים
 מִהַשְּׁגָחָתוֹ, וְהַשְּׁגָחָתוֹ אֵין מִגִּיעַ עֲלֵיהֶם בְּהַכָּאֵת. נִמְצָא
 הַשְּׁגָחָתוֹ עַל הָעֵכוֹ"ם בְּחֲצֵי הָרְאוֹת, בְּבַחֲיַנַת רָצוּא, וְעַלֵּינוּ
 הַשְּׁגָחָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת:

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"ח

אשרי העם. השגחה – יג

א עַל-יְדֵי שְׂמֵשְׁבְּרִין תֵּאֲוֹת מָמוֹן מִמְּשִׁיכִין הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה.
 וְשִׁבְרָתָהּ הִיא עַל-יְדֵי צְדָקָה כִּי עַל-יְדֵי צְדָקָה מְקַרְרִין חֲמִימוֹת
 תֵּאֲוֹת מָמוֹן וּמְשַׁבְּרִין תֵּאֲוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׂירוֹת. וְזוֹכָה לַעֲשׂוֹת
 מִשָּׂא וּמִתָּן בְּאִמּוּנָה וְלַהֲיִיט שְׂמִיחַ בְּחֵלְקוֹ וַיֵּשׁ לוֹ נַחַת רוּחַ בְּפִי
 שְׁחַנְּנוּ הַשֵּׁם וְאֵינוֹ אֶץ לְהַעֲשִׂיר. וְנִצּוֹל מִן הַקְּלָלָה שֶׁל "בְּיַעַת אֶפְיָךְ
 תֹּאכַל לָחֶם" שֶׁהִיא מִתְקַיֶּמֶת בְּמִשְׁקַע בְּתֵאֲוֹת מָמוֹן, שֶׁהוּא יִגַּע
 תָּמִיד בִּיגִיעוֹת וּמְרָחוֹת וּמְרָדוֹת גְּדוּלוֹת וְאֵין לוֹ נַחַת רוּחַ מֵעֲשָׂרוֹ
 רְחֻמָּא לְצֵלָן. וְעַל-יְדֵי צְדָקָה נִצּוֹלִין מִזֶּה וְנִחְשָׁב כְּמִקְטִיר קְטֹרֶת:
 ב תֵּאֲוֹת מָמוֹן הִיא עֲבוּדָה זָרָה מִמָּשׁ וְכָל זְמַן שֵׁישׁ עֲבוּדָה זָרָה
 זֹאת שֶׁל מָמוֹן בְּעוֹלָם חֲרוֹן אַף בְּעוֹלָם. וְכִפִּי הַבְּטוּל שֶׁל תֵּאֲוָה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תריד » צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָתָהּ זִימְרָן לְעֵד צִמְרֵן מִקֻּוּהָ שִׁדְרָה לְעֵד מִסְפְּרֵי רִבְצוֹ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכַבֵּ"ם
» חֶק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֻחַ" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

זאת כן נתבטל החרון אף ונמשך חסד בעולם ועל ידי זה נמשך הדעת שהיא בחינת בנין בית המקדש. ובטול תאות ממוז זה בחינת התגלות משיח שאז יתבטל חמדת הממוז:

ג על ידי שבור תאות ממוז על ידי צדקה. ממתיקין הדינים ונצולים מכל הצרות ונקרא חכם, ועל ידי זה יכולין להעלות נפשות ישראל ולהחישם ולהביא תורה לעולם בבחינת התגלות התורה של לעתיד לבוא בחינת אוריתא דעתיקא סתימאה. גם על ידי זה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה:

ד על ידי זה החכם שלוקח הנפשות ועולה עמהם "וירד עז מבטחה" (משלי כ"א כב) שמוליד על ידי זה התורה הנ"ל נתקנו שתי המרכבות בחינת תקונא דמרכבתא עלאה ומרכבתא תתאה:

ה כל אלו בני אדם הבאים לחכם הדור כל אחד ואחד יש לו איזה רצון טוב. והצדיק מעלה כל אלו הרצונות ובזה הוא מחדש נפשותיהם של אלו האנשים הבאים אליו ועל ידי זה הוא מביא התגלות התורה שאומר אז בפניהם. נמצא שיש לכל אחד ואחד חלק בתורה כפי רצונו וכן נתחדש נפשו לטובה. על כן צריך כל אחד להתחזק ולהתעורר שיבוא עם רצונות טובים וכסופין טובים וחזקים להשם יתברך כדי שיתחדש נפשו לטובה ביותר. גם שמענו שהעקר בשעה שהחכם מכין עצמו לומר תורה שאז צריך כל אחד לפשפש במעשיו ולבקש לו רצונות טובים להשם יתברך ולהתפלל על זה, כדי שעל ידי זה יוכל החכם לאחז בידו ולהעלותו ממקום שהוא שם ולהחדשו לטובה כפי הרצון שיהיה לו אז כנ"ל:

סדר תשי פלוהר"ן הי"א:

עא (יב) שיף ללקוטי מוהר"ן שאצל המעשיות (שיחות הר"ן פ"ט)
 למאמר המתחיל דע שיש חבילות וכו' וחסר שם משורה ט' עד
 שורה ה' שבדף י"ד הסמוך וכן צריך להיות מעביר ראשון ראשון
 הינו עוזן ראשון שבכל חבילה (ובזה מדיק מאד לשון ראשון ראשון. כי
 עלפי פשוטו תמוה איך שיף שתי פעמים ראשון כי אין ראשון אלא אחד, אך
 עלפי הנ"ל מדיק היטב כי הינו עוזן ראשון ראשון שבכל חבילה וחבילה כנ"ל)
 ואזי כשהקדוש ברוך הוא מעביר עוזן ראשון ראשון שבכל
 חבילה וחבילה, שכל שארי העונות שבכל חבילה וחבילה היו
 תלויים ונגררים אחר העוזן הראשון שבכל חבילה וחבילה כנ"ל.
 ועכשו שהשם יתברך ברחמי העביר ובטל העוזן ראשון ראשון
 שבכל חבילה וחבילה, ועתה מהיכן יקבלו שאר העונות של כל
 חבילה וחבילה חיות, מאחר שנתבטל ונפסק שרשם שהיא העוזן
 הראשון שבכל חבילה וחבילה כנ"ל. ואזי שארי העונות שבכל
 חבילה וחבילה שבים אל השם יתברך ובאים אל השם יתברך
 שיתן להם חיות, ואזי השם יתברך בעצמו נותן להם חיות,
 ונפטר האדם מהם כי אין צריך לתן להם עוד חיות עכשו אחר
 שזכה לעורר רחמי יתברך להעביר ראשון ראשון וכו' כנ"ל. כי
 עכשו שבו שארי העונות להשם יתברך ומקבלים ממנו יתברך
 בעצמו חיות.

וזהו בחינת (תהלים נ"א): "אלמדה פושעים דרכיה וחטאים אליך
 ישובו". דרכיה, זהו בחינת השלש עשרה מדות כמו שכתוב
 (שמות ל"ג): "הודיעני נא את דרכיך". והראה לו הקדוש ברוך הוא
 השלש עשרה מדות של רחמים, הינו כשלוּמדים לעשות ולקיים
 השלש עשרה מדות הנ"ל. אז הקדוש ברוך הוא מעביר ראשון

סדר האלה-בית הימיני:

ו. אין אדם עולה לגדלה אלא-אם-כן מוחלין לו כל עוונותיו. ז.
 בשמן-שאיין את אדם חשוב, אין מורידין אותו. ח. על-ידי חכמה
 ושפלות ומערב בין הבריות, דבורו נתקיים למעלה. ט. בשרוצים
 לנשא איזה צדיק ולפרסם אותו, אזי הקדוש-ברוך-הוא שולח
 מחלקת בין הרשעים. י. בשאחד מבזה אותך, ואתה מקבל
 בשמחה, על-ידי זה תזכה לכבוד והתנשאות בשמחה. יא. מי
 שאינו מקבל תוכחה, על-ידי זה אינו נתגדל. יב. התנשאות בא
 למי שמחזר תמיד על למודו. יג. התנשאות בא על-ידי תוכחה.
 יד. מי שה' אלקיו, עמו יהיה לו עליה. טו. על-ידי שנוי השם
 נשתנה המזל. טז. על-ידי הנסיעה שנוסעים מכפר לכפר ומעיר
 לעיר, דבריו אינם נשמעים. יז. מי שמלמד זכות על ישראל, זוכה
 לעליה גדולה. יח. מי שיש לו התנשאות וירא שלא יצטרך למות
 מחמת שהגיע עת של חברו לקבל את ההתנשאות הזאת, ינום
 מהתנשאות הזאת, או לעשות תחבולה שינום חברו מהעיר
 הזאת. יט. בשבני-אדם באים אצל אחד ואומרים לו: למדנו דרך
 השם, בידוע שיתנשא. כ. אין אדם נעשה מפרסם אלא-אם-כן
 הקדוש-ברוך-הוא מופיע עליו מלמעלה. כא. ההתנשאות בא
 על-ידי הבטחון שבשעת צרה. כב. מי שיש לו שכל, בודאי ירום
 במהרה. כג. בשהצדיק נתרומם, אזי העולם תמהים עליו. כד. מי
 ששונא גזל, עולה לגדלה. כה. על-ידי חכמה או הצלחה נעשה
 מפרסם. כו. אדם - שאמות העולם נותנין לו מתנות, ידע
 שהתנשאות שלו נכונה מאת השם יתברך. כז. על-ידי אמירת
 תהלים נתרומם. כח. בשנתנשא אדם, הוי כאלו היום נולד. כט.
 על-ידי זכירת שמות עבודה זרה אינו מתנשא. ל. על-ידי למוד

מַרְגְּלִים, וְנָפַל פֶּחַד גָּדוֹל עַל הַסְּפָרָדִים בְּעֶצְמָם וְתִכְף הִבִּיאוּ לָהֶם מִלְבוּשִׁים שְׁלָהֶם, וְהִכְרִחוּ לְהַלְבִּישׁ עֶצְמָם בְּמִלְבוּשִׁים שְׁלָהֶם בְּמִנְהַגָם וְהָיָה רַבֵּנוּ בְּצִעַר גָּדוֹל מִחֲמַת זֶה וְהָאִישׁ הַנִּי"ל שָׁחַק וְכָעַם עָלָיו רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, וְאָמַר לוֹ: אֵינְךָ אֶתָּה יוֹדֵעַ מִהֶקְטָרוֹג שֵׁשׁ עָלֵינוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְאָמַר אָז דְּבַר נִפְלָא לְהָאִישׁ הַנִּי"ל, וְאִינוּ רוֹצֵה לְגַלּוֹת וְנִתְקַבֵּל רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, לְפָנֵי הַחֲכָמִים, וְהוּטַב בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד וְהִחֲזִיקוּ אוֹתוֹ לְחִדּוּשׁ גָּדוֹל וְאַחֲר־כֵּן בָּא רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, בְּעֶצְמוֹ בְּשִׂמְחָה, וְאָמַר: בְּרוּךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂזָכֵינוּ לְהַצֵּלָה הַזֹּאת וְהָיָה שֵׁם בְּכָבוֹד גָּדוֹל מְאֹד עַד אַחֲרֵי הַחֵג וְנִתְּנוּ אֲנָשֵׁי הָעִיר בְּעֶצְמָם מִכִּיסֵּם הַמְּאֵתִים טָאֲלָעַר הַנִּי"ל, וְלֹא רָצוּ אַחֲר־כֵּן לְחֹזֵר לְקַבֵּל מִרַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, שֵׁם אֶפְ-עֶל-פִּי שֶׁהָיָה לוֹ מְעוֹת הַרְבֵּה שָׁם:

וְאַחֲרֵי הַחֵג שָׁכְרוּ לָהֶם סְפִינָה לְסַטְנֵבּוֹל וְנִתְּנוּ לָהֶם אֲנָּרֵת, אוֹלֵי חַם וְשָׁלוֹם, יְזַדְּמֵן לָהֶם עוֹד אֵיזָה סְבָה, שֵׁיַעֲמָדוּ בְּעֶזְרָם בְּכָל עִיר וְעִיר וְהָלְכוּ עִם סְפִינָה זוֹ וְשֵׁם הָיוּ גְרַעֲקִין הַרְבֵּה וְהָיָה בָהֶם עֲפוּשׁ וְהֵם לֹא יָדְעוּ, אֵךְ רָאוּ שְׂמֵתִים עַל הַסְּפִינָה וּבְרוּךְ ה' שֶׁהָיָה רוּחַ סְעָרָה וְנָשָׂא הַסְּפִינָה בְּמַהֲירוֹת לְקַהֲלֵת-קֹדֶשׁ סַטְנֵבּוֹל וְאַפְ-עֶל-פִּי שֶׁהָיָה לָהֶם יְסוּרִים מִחֲמַת זַעֲפַת הַיָּם וּמִחֲמַת שְׂפָרְחָה הַסְּפִינָה כָּל-כֵּן בְּמַהֲירוֹת, אֵךְ אֶפְ-עֶל-פִּי-כֵן הָיָה לָהֶם לְטוֹבָה שֶׁעָבְרוּ בְּמַהֲירוֹת וּבָאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְקַהֲלֵת-קֹדֶשׁ סַטְנֵבּוֹל וְהָיוּ שָׁם עֲשָׂרָה יָמִים:

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיּוֹפִי:

(ג) אם האדם מחבק גופו בזרועותיו דיינינן ליה כהפסקה: (ד) יש מי שאומר שהנשים יכולות לברך ולהתפלל כשהן לבושות החלוק אע"פ שאינן מפסיקות למטה מהלב: הגה ואם הן ערומות צריך

שתהא ערוה שלהן טוחות בקרקע או שיושבות על שאר דבר דאז אין לבן רואה ערוה שלהן מה שאין כן באיש (ב"י בשם א"ח ועיין לקמן סימן ר"ו סעיף ג'): (ה) שאר אבריו רואים את הערוה מותר אבל אם איזה מאבריו נוגע בין בערותו בין בערות חבירו אסור לקרות ק"ש או להתפלל וירכותיו שהערוה שוכבת עליהן צריך להפסיקן בבגד או להרחיקן בענין שלא יגע הגיד בהם: (ו) היתה טליתו חגורה על מתניו לכסותו ממתניו ולמטה אע"פ שממתניו ולמעלה הוא ערום מותר לקרות ק"ש אבל להתפלל אסור עד שיכסה לבו:

סימן עה (א) טפח מגולה באשה במקום שדרכה לכסותו אפילו היא אשתו אסור לקרות ק"ש כנגדה: הגה ויש אומרים דוקא באשתו אבל באשה אחרת אפילו פחות מטפח הוי ערוה: הגהות מיימוני פ"ג ונראה מדברי הרא"ש דטפח באשה ערוה אפילו לאשה אחרת רק שבעצמה יכולה לקרות אע"פ שהיא ערומה כדלעיל סימן ע"ד: (ב) שער של אשה שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו: הגה אפילו אשתו. אבל בתולות שדרכן לילך פרועות הראש מותר: הגה והוא הדין השערות של נשים שרגילין לצאת מחוץ לצמתן (ב"י בשם הרשב"א) וכ"ש שער נכרית אפילו דרכה לכסות: הגהת אלפסי החדשים: (ג) יש ליזהר משמיעת קול זמר אשה בשעת קריאת שמע: הגה ואפילו באשתו אבל קול הרגיל בו אינו ערוה (ב"י בשם אהל מועד והגהות מיימוני): (ד) אסור לקרות כנגד ערוה אפילו של עכו"ם וכן כנגד ערות קטן אסור. ויש מתירין נגד ערות קטן כל זמן שאינו ראוי לביאה (ר' ירוחם והרא"ש פרק מי שמתו ומהר"א מפראג) וכן עיקר (עיין בי"ד סימן רס"ה): (ה) ערוה בעששית ורואה אותה דרך דפנותיה אסור לקרות כנגדה דכתיב ולא יראה בכך ערות דבר והא מתחזיא: (ו) היתה ערוה כנגדו והחזיר פניו ממנה או שעצם עיניו או שהוא בלילה או שהוא סומא מותר לקרות

דבראיה תלה רחמנא והא לא חזי לה:

סימן עו (א) צואה בעששית מותר לקרות כנגדה אע"פ שרואה אותה דרך דפנותיה משום דבכסוי תלה רחמנא דכתיב וכסית את צאתך והא מתכסיא: **(ב)** צואה בגומא מניח סנדלו עליה וקורא דחשיבא כמכוסה וכיון שאין ריח רע מגיע לו מותר והוא שלא יהא סנדלו נוגע בה: **(ג)** העבירו צואה לפניו אסור לקרות כנגדה ופי חזיר כצואה עוברת דמי אפילו עולה מן הנהר אין הרחיצה מועלת לו דהוי כגרף של רעי: **(ד)** היתה צואה על בשרו ומכוסה בבגדיו או שהכנים ידיו בבית הכסא דרך חור ואינו מריח ריח רע יש מתירים לקרות ויש אוסרים ויש אומרים שלא התיר המתיר בצואה על בשרו אלא במקום שהיא נכסה מאליה בלא מלבוש כגון אצילי ידיו ונכון לעשות כדברי המחמיר: הגה ושכבת זרע על בשרו דינו כצואה (מהרי"ל הלכות י"כ): **(ה)** צואה בפי טבעת אפילו היא מכוסה אסור לקרות לדברי הכל אפילו אינה נראית כשהוא עומד ונראית כשהוא יושב: **(ו)** היה לפניו מעט צואה יכול לבטלה ברוק שירוק בה ויקרא כנגדה והוא שיהא הרוק עבה ואין הביטול מועיל אלא לפי שעה אבל אם לא יקרא מיד והרוק נימוח ונבלע בה לא בטלה: **(ז)** ספק אם צואה בבית מותר לקרות דחזקת בית שאין בו צואה. ספק אם צואה באשפה אסור משום דחזקת אשפה שיש בה צואה אבל ספק מי רגלים אפילו באשפה מותר משום דלא אסרה תורה לקרות כנגד מי רגלים אלא כנגד עמוד של קלוח ואחר שנפל לא מיתסר אלא מדרבנן ובספיקן לא גזרו:

סדר לקוטי תפלות היומי:

רמה: חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, וּפְדָנוּ וְהַצִּילֵנוּ וּמְלִטָנוּ מִכָּל מִיַּי טְמָאוֹת

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תרכב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וּמְכַל הַדְּבָרִים הַמְּשַׁקְצִין אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְקִדְשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי קְדוּשׁוֹת,
וְעֲזָרְנוּ וְזָכְנוּ לְאֲכִילָה דְקִדְשָׁה בְשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת כְּרָאוּי לְאִישׁ
יִשְׂרָאֵל וְנִזְכָּה לְהַשְׁלִים פְּגָמֵי הַמִּזְבֵּחַ דְקִדְשָׁה, עַל יְדֵי אֲכִילַתְנוּ
בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, עַד שִׁיְהִיָּה הַשְּׁלֶחַן שְׁלָנוּ מְכַפֵּר כַּמִּזְבֵּחַ וּתְזַכְּנוּ
בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת וְתִתֵּן לָנוּ כַּח וְשִׁכַּל
דְקִדְשָׁה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי אֲמוּנוֹת כִּזְבִּיּוֹת, וּלְהַשִּׁיב וּלְהַחֲזִיר
אֶת כָּל הַתּוֹעִים בְּאַמוּנוֹת כִּזְבִּיּוֹת שִׁישׁוּבוּ בְּכָל לְאַמוּנַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה:

רמו: אָנָּה ה', עֲזָרְנוּ לְצֵאת מִתְּאֵוֹת גּוֹפְנוּ וּמַעֲכִירַת מַעֲשֵׂינוּ,
וּמְכַסִּילוֹת דְעֵתְנוּ, וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים
מְהֻנְנִים הַרְבֵּה, וּלְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם שְׁבִדוּרְנוּ, לְמַעַן נִזְכָּה עַל־יְדֵי
זֶה לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן פְּגָם הַמִּזְבֵּחַ שֶׁנִּפְגַּם עַל־יְדֵי עוֹנוֹתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר
אֵין לָנוּ לֹא אֲשִׁים וְלֹא קָרְבָן וְלֹא כֹהֵן שִׁיְכַפֵּר בְּעַדֵינוּ:

רמו: וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, שֶׁנִּזְכָּה לְתַקֵּן אֶת פְּגָם תְּאֵוֹת אֲכִילָה,
וְנִזְכָּה מֵעַתָּה לְאֲכֹל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה עַד שִׁיְהִיָּה הַשְּׁלֶחַן שְׁלָנוּ
מְכַפֵּר כַּמִּזְבֵּחַ, וְנִזְכָּה לְהַכְנִים אֲוִרְחִים הַגּוֹנִים עַל שְׁלַחַנְנוּ, וּלְתֵן
חֶלֶק מִסְּעֻדַתְנוּ לְעַנְיִים הַגּוֹנִים וְזָכְנוּ לְלַמַּד תּוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן, וַיְהִיָּה
הַשְּׁלֶחַן שְׁלָנוּ שָׁלֵם בְּכָל מִינֵי שִׁלְמוֹת דְקִדְשָׁה בְּלִי שׁוּם פְּגָם כָּלֵל,
עַד שֶׁנִּזְכָּה שֶׁהַשְּׁלֶחַן שְׁלָנוּ יִטְהַר אוֹתְנוּ מְכַל עוֹנוֹתֵינוּ, וַיִּזְכָּה
אוֹתְנוּ לְעֲלֹמָא דְאֵתִי וּלְפִרְנָסָה טוֹבָה וְנִהְיִה רְשׁוּמִים לְטוֹב לְעֲלֹא
וּלְעֲלֹא וְנִזְכָּה שִׁיתוּסֵף לָנוּ כַּח וּגְבוּרָה בְשַׁעֲה שֶׁנִּצְטָרַךְ וְנִזְכָּה שֶׁלֹּא
יְהִיָּה שׁוּם כַּח לְהַסְטֵרָא אַחֲרָא לִינֵק כָּלֵל מִשְׁלַחַנְנוּ וְאֲכִילַתְנוּ, כִּי
אִם מְעַט דְמְעַט חַיּוֹת הַמְּכַרְח לְתֵן לָהֶם בְּצַמְצוּם גָּדוֹל כְּפִי רְצוֹנְךָ
הַטוֹב וְלֹא יוֹתֵר מִהַהֲכָרַח כָּלֵל:

רמח: וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִצְוֹת נְטִילַת יְדַיִם בְּמֵים רְאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים

כָּרְאוּ בְשִׁלְמוֹת וְנִזְכָּה לְקֹדֶשׁ יְדֵינוּ עַל־יְדֵי נְטִילַת יָדַיִם, וַיִּמְשְׁךְ
 עָלֵינוּ קְדֻשָּׁה וּמְהֻרָּה שְׁלֵמָה עַל־יְדֵי נְטִילַת יָדַיִם רֵאשׁוֹנִים
 וְאַחֲרוֹנִים וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהִתְקַדְּשִׁיתָם וְהִיִּיתְם קְדוֹשִׁים,
 כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'" וְתַעֲזְרֵנוּ לְבָרֵךְ בְּרַכַּת הַמוֹצֵיאַ וּבְרַכַּת הַמָּזוֹן וְכָל
 בְּרַכַּת הַנְּהַנִּין תְּחַלֶּה וְסוֹף בְּכוּנָה גְדוֹלָה כָּרְאוּ בְּקְדֻשָּׁה וּבְטְהָרָה
 וְנִזְכָּה שִׁיקָיִם בְּשִׁלְחָן שְׁלָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַיִּדְבַר אֵלַי זֶה הַשְּׁלֵחָן
 אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'", וְנִזְכָּה עַל יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקְדֻשָּׁה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
 כְּסִילוֹת דַּעְתָּנוּ וְכַעֲוֹר מַעֲשֵׂינוּ וְתַעֲזְרֵנוּ שִׁיְהִיָּה נְשָׁלֵם דַּעְתָּנוּ עַל
 יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקְדֻשָּׁה וּבְטְהָרָה כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב:

רמט: אָנָּה ה', אֶתְּהָ יַדְעָתָ אֶת עֵצֶם בְּלְבוֹל וּכְסִילוֹת דַּעְתִּי
 שְׁמַתְגַּבֵּר עָלַי בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, עַד אֲשֶׁר "כָּשָׁל כַּח הַסַּבָּל",
 וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת וְאֵיזָה תְּחַבּוּלָה אֲבַקֵּשׁ לְתַקֵּן אֶת דַּעְתִּי
 לְהַכְנִיעַ כְּסִילוֹת דַּעְתִּי, אֲשֶׁר מִזָּה בָּאוּ מַעֲשֵׂי הַמְּכַעְרִים וְלֹא דֵי
 שְׁלֹא זָכִיתִי לְתַקֵּן דַּעְתִּי וּמַעֲשֵׂי, אֲף גַם הוֹסַפְתִּי בְּכָל פַּעַם קְלָקוּלִים
 עַל קְלָקוּלִים, וּפְגָמִים עַל פְּגָמִים וְעַכִּירוֹת עַל עַכִּירוֹת, וּכְסִילוֹת עַל
 כְּסִילוֹת, וּבְלְבוֹלִים רַבִּים עַל בְּלְבוֹלִים:

רנ: "דָּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם ה' עֲשִׂקָה לִי עָרְבֵנִי עָרוֹב עַבְדֶּךָ לְטוֹב, אֵל
 יַעֲשִׂקֵנִי יָדַיִם הוֹצִיאָה מִמִּסְגַּר נַפְשִׁי" חָנְנוּ מֵאֲתָךְ דַּעָה בִּינָה
 וְהַשְׁכֵּל, וְעֲזְרֵנִי שְׂאֵזְכָה לָשׁוּב מִמַּחְשְׁבוֹתֵי הָרָעוֹת, וְאֵזְכָה לָעֹזֵב
 דַּרְכֵי הָרָע וּמַחְשְׁבוֹתֵי הַפְּגוּמוֹת וְהַמְּבַלְבְּלוֹת, הַמְּבַלְבְּלִים אֶתִּי
 וּמוֹנְעִים אוֹתִי מֵאֵד מְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת חוּם נָא עָלַי חוּם וְחַמֵּל
 נָא עָלַי, יִהְיֶמוּ מֵעִידָה וְחִסְדֶּיךָ עָלַי, וְתֵן לִי תִקְוָה טוֹבָה, שְׂאֵזְכָה
 מֵעַתָּה לְרַחֵק וּלְגַרֵּשׁ מֵעָלַי כָּל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת רָעוֹת וְכָל מִינֵי
 בְלְבוֹל הַדַּעַת שְׁבַעוּלָם, עַד שְׂאֵזְכָה חֵישׁ קַל מְהֻרָּה לְהַשְׁלִים אֶת
 דַּעְתִּי וְאֵזְכָה לְשִׁלְמוֹת הַדַּעַת דְּקְדֻשָּׁה וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תרכ"ד זמור מזהרנית זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זמור זמור "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַרְבִּים לַעֲזֹב מֵעַתָּה אֶת כָּל מַעֲשֵׂי הָרָעִים, וְאֲזֹכָה מֵעַתָּה לְהִיּוֹת סוֹר מֵרַע בְּאַמֶּת וְתַעֲזֹרְנִי לְתִקּוֹן אֶת מַעֲשֵׂי וְתַחַת מַעֲשֵׂי הַמְּכַעְרִים אֲזֹכָה מֵעַתָּה לַעֲשׂוֹת תַּחֲתָם מַעֲשִׂים נְאִים, מַעֲשִׂים הַגּוֹנִים, מַעֲשִׂים טוֹבִים שִׁיְהִיו לְנַחַת וּלְרָצוֹן לְפָנַי כַּסָּא כְּבוֹדְךָ:

רנא: וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבֹתֵינוּ, שִׁיִּפְקַח לִי אֹזֶן הַשָּׂמַיִם וְיִתְגַּלֶּה לִּי אֹזֶן הַצְּדִיקִים אֲמֵת הַמְּאִירִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלֵם, וּמְכַל־שֶׁכֶן בְּעוֹלָם הַשָּׂפָל הַזֶּה וּמַעֲצֵם עֲכִירַת מַעֲשֵׂינוּ וּכְסִילוֹת דַּעֲתָנוּ, נִסְתָּם וְנִסְתָּר מִמֶּנּוּ אֹרָם הַגָּדוֹל, עַד אֲשֶׁר אֶפְלוּ כְּשֶׁאָנוּ זוֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֵיהֶם וְלַעֲסֹק בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, אִין אָנוּ זוֹכִים לְהִרְגִישׁ וּלְרְאוֹת כָּלֵל אֹרָם הַצַּח וְהַמְּצַחֲצַח, וְאִין אָנוּ מִרְגִּישִׁים נְעִימוֹת קְדֻשַׁת דְּבָרֵיהֶם מַעֲצֵם חֲשִׁבַת שְׂכָלְנוּ וּכְסִילוֹת דַּעֲתָנוּ וְעֲכִירַת מַעֲשֵׂינוּ וּמַחֲמַת זֶה נְחֻשָׁךְ אֹזֶן הַיְרָאָה וְהַאֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה מֵאֲתָנוּ, עַד אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתֵינוּ אָנוּ רְחוּקִים מְאֹד מִיְרָאָה וְאֲהָבָה אֲמֵתִיּוֹת:

רנב: אָנָּה ה' חֲמַל עָלֵינוּ וְאֵל תִּזְנִיחֵנוּ וְאֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְתַעֲזֹרְנוּ לְהַשְׁלִים אֶת דַּעֲתָנוּ וּלְתִקּוֹן אֶת מַעֲשֵׂינוּ וְתַפְתַּח לָנוּ אֶת אֹזֶן הַדַּעַת וְקְדֻשָׁה, שִׁיִּתְגַּלֶּה לָנוּ הָאֲמֵת וְנִזְכָּה לְרְאוֹת בְּעֵינַי שְׂכָלְנוּ אֶת אֹזֶן צְדִיקֵי הָאֲמֵת, וְנִזְכָּה לְהַכִּיל בָּהֶם, וּלְהִתְדַבֵּק בְּדַרְכֵיהֶם וּבְמַעֲשֵׂיהֶם הַטוֹבִים אֲשֶׁר הוֹרּוּ אוֹתָנוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לִיְרָאָה וְאֲהָבָה וְקְדֻשָׁה בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת: